

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: B. V.**, proti **žalovaným: 1) Úřad práce Kutná Hora**, se sídlem Benešova 70, Kutná Hora, **2) Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem nám. Palackého 2, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 25/2003 - 164 ze dne 31. 5. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaným **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 27. 2. 2006 kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2006, č. j. 44 Ca 25/2003 - 140, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaných pro nezaplacení soudního poplatku, a současně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta jeho zástupcem pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud v Praze usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků z jedné poloviny a návrh na ustanovení advokáta zástupcem stěžovatele zamítl pro nesplnění podmínek § 36 odst. 3 a § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 25/2003 - 164 ze dne 31. 5. 2006 napadá stěžovatel včas podanou kasační stížností, v níž požaduje plné osvobození od soudních poplatků a bezplatné ustanovení advokáta, jelikož mu byla Policií ČR dne 8. 3. 2006 zlomena

pravá ruka a nadále trvá její omezená hybnost. Dále v kasační stížnosti stěžovatel namítá podjatost všech soudců Krajského soudu v Praze pro koordinovanou represí a součinnost s Policií ČR při terorizování jeho osoby.

Kasační stížnost byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení a je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel v řízení o kasační stížnosti proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh na ustanovení advokáta, nemusí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu zastoupen advokátem (rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, dostupný na www.nssoud.cz). Kasační stížnost je přípustná, neboť je z jejího obsahu zřejmé, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 25/2003 - 164 bylo stěžovateli přiznáno osvobození od soudních poplatků z jedné poloviny a zamítnut návrh na ustanovení advokáta s odůvodněním, že celkové poměry stěžovatele, vzhledem k tomu, že pobírá dávku sociální péče - měsíční příspěvek na péči o osobu blízkou ve výši 5400 Kč a je vlastníkem ½ rodinného domku a výlučným vlastníkem dalších pozemků, nesvědčí o tom, že by byl nemajetný a neměl dostatek prostředků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že u stěžovatele nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu, nejsou dány ani podmínky ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s. pro ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že by mu měl být ustanoven advokát mimo jiné pro zlomeninu pravé ruky, kterou má nadále s omezeným pohybem. K této námitce může Nejvyšší správní soud pouze konstatovat, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil výše uvedený závěr krajského soudu ohledně jeho majetkových poměrů a nemajetnost nenamítl. Omezená hybnost pravé ruky je jistě nepříjemnou zdravotní komplikací, ovšem nemůže být důvodem pro ustanovení advokáta soudem.

Námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Praze Nejvyšší správní soud podřadil pod stížní důvod uvedený v § 103 odst. 1) písm. c) s. ř. s., tedy zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

K tomu zdejší soud konstatuje, že v projednáváné věci rozhodovala soudkyně JUDr. Eva Havlová. Stěžovatel v kasační stížnosti napadá všechny soudce krajského soudu, aniž by konkretizoval uvedené důvody podjatosti, zejména ve vztahu k soudkyni, která věc rozhodovala. Námitku podjatosti soudců uplatňuje opakovaně, přičemž svá tvrzení

nedovozuje z konkrétních skutečností, ale vychází pouze ze subjektivních pocitů o represivním jednání a chování státních orgánů vůči jeho osobě.

Nejvyšší správní soud proto v této souvislosti pouze odkazuje na své předchozí rozhodnutí č. j. Nao 1/2004 - 71 ze dne 5. 3. 2004, ve kterém se již zabýval námitkou podjatosti některých soudců Krajského soudu v Praze, včetně JUDr. Evy Havlové, kteří rozhodovali o žalobě stěžovatele v meritů věci, a rozhodl tak, že soudci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44 Ca 25/2003. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že námitku podjatosti ve vztahu k soudkyni JUDr. Evě Havlové, týkající se jejího spolčení s policií, rovněž již posuzoval, přičemž ji neshledal důvodnou (viz usnesení NSS č. j. Nao 13/2005 - 133 ze dne 19. 12. 2005, sp. zn. Nao 9/2006 ze dne 13. 4. 2006). V nyní projednávané věci stěžovatel neuplatnil novou námitku podjatosti soudkyně JUDr. Evy Havlové, pouze ji rozšířil tím, že jde o „terorizování jeho osoby“. Nejvyšší správní soud proto dospěl ke stejnému závěru jako ve výše uvedených usneseních.

Navíc Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že námitka podjatosti vznesená nejmenovitě ke všem soudcům krajského soudu není přípustná. Požadavek, aby ve věci jednal a rozhodoval jen takový soudce, u něhož není důvod pochybovat o jeho nepodjatosti, se z povahy věci může týkat jen soudce, kterému věc náleží podle pravidel stanovených v rozvrhu práce soudu. Proto mají ve smyslu § 8 s. ř. s. účastníci řízení právo vyjádřit se k osobám soudců, ovšem pouze ve vztahu k takto konkrétně určenému soudci nebo soudcům, jde-li o věc senátní. Z tohoto důvodu nelze takto pojatou a formulovanou námitku podjatosti ve smyslu § 8 s. ř. s. uplatnit.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud v nyní posuzovaném případě k závěru, že krajský soud se v řízení nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a že zde ani nebyly naplněny podmínky zmatečnosti řízení před soudem. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), žalovaní náhradu nákladů řízení nepožadovali a ani soud z obsahu spisu žádné náklady převyšující rámec jejich běžné administrativní činnosti neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaným se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2007

JUDr. Milada Tomková
předsdkyně senátu

